

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.883

Hely

Idő

"1913"

Személy

Szerző

Cím Amit nem kellett volna észre
venni.

Forrás:

Népszava

Bp.

1913 11/15.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

— Amit nem kellett volna észrevenni. A legnagyobb tisztelettel vesszük kezünkbe a „Budapesti Önkéntes Mentőegyesület“ évi jelentését. Nincs a fővárosban olyan jótékony-célú, humánus egyesület, — beleértvén a szegény gyermekeket fölcipőző furcsa nevű asztaltársaságokat is, — amelyik előtt nagyobb tisztelettel emelnénk meg a kalapunkat. Megérdemlik, mert becsületes, derék munkát végeznek.

Éppen az a jelentés a tanubizonyosága ennek, amit a múlt vasárnapi 26-iki rendes közgyűlésükön olvastak föl a mentők és amit a kezünkbe veszünk, forgatunk. Megtudjuk belőle, hogy a derék mentők 31.590 esetben nyújtottak első segítséget és hogy az egyesület munkáját a főnállása óta 369.891 esetben vették igénybe. Megtudjuk, amit egyébként amugy is tudunk, hogy legtöbb baleset az ipari balesetek terén történik és megtudjuk azt is, hogy a halált okozó okok között az öngyilkosságok után mindjárt az elgázolások következnek. Tehát Budapesten körülbelül annyi ember dobja el önként az életet, mint amennyitől önkéntelenül elveszik a villamosok.

Ez is szép kis tanulság. Ahány életunt ember ugrik a Dunába, ahány csalódott iszik marólugot vagy szublimátot, majdnem annyi élni akarót gázolnak halálra Hűvösék és Sándor Pálék.

De mást is észrevettünk ebben a jelentésben. Bár ne lett volna benne, hogy ne vehettük volna észre. Azt írja a jelentés, hogy az

új alapszabályok 7. §-a tolnatalmazza az igazgatóságot arra, hogy a mentésügy szolgálatában kiváló érdemeket szerzett és az egyesület kebelén kívül álló egyéneket kitüntetéssel jutalmazhasson.

Azt mondja a jelentés, hogy az igazgatóság örömmel ragadta meg az alkalmat arra, hogy a német császár fiát, Eitel Frigyes porosz királyi herceget egyesületi aranyéremmel tüntesse ki. Mért olyan nagyon örömmel és mért olyan nagyon kellett ezt megragadni? Szépen el lehetett volna eresztetni ezt az alkalmat az utjára. Mert mit csinált öfensége? Azt, amit minden ember megtett volna: a medgyesbodzási vasuti szerencsétlenség-nél első segítséget nyújtott úgy, ahogy tudott. Kötözött a zsebkendőjével, a széttépett hálóingével és punktum. Ezt megtehetette volna az azon a vonaton utazó és sértetlen maradt Kohn Mór gépügynök vagy Vak Béla segédjegyző. A tekintetes igazgatóság észrevette volna Kohn Mórt vagy Vak Bélát? Adott volna neki egyesületi aranyéremmet? Adott volna neki fészkest. Mért adott hát a porosz királyi hercegnek? Mert királyi herceg, mert a német császár fia? Bizony ezért és ez azért esik rosszul, mert a mentőegyesületben nemesak grófok, hanem doktorok is vannak, akiknek tudni kell, hogy mindnyájan emberek és mindnyájan egyformák vagyunk.

Kohn Mór vagy Vak Béla urak büszkén, halálukig drága ereklyeképpen viselték volna a mentőegyesület aranyérmét, ámde a porosz királyi hercegnek annyi van ilyesféle, hogy a sok közt meg se látja azt a csillogó kis holmit, amit Budapestről küldtek neki azok az urak, akik Eitel Frigyes urban nagyon is meglátták a királyfiut, a fenséges urat.